

debatt@klassekampen.no

KRONIKK
& DEBATT

Harsviks metode

RETORIKK
Odd Hoen-Sevje

I Klassekampen 24. august gjør Wegard Harsvik som han pleier når han skal angripe Høyre og Erna Solberg: Han siterer ikke, han omformulerer. Han setter sin egen omformulering inn i en kontekst hvor han tillegger Høyre skumle motiver. Og konklusjonen blir som alltid at pressen må begynne å være mer kritiske mot regjeringen.

Harsvik skriver at Solbergs budskap på pressekonferansen 12. august var «Det er viktig at det ikke går politikk i koronahåndteringen. Regjeringen hadde egentlig ikke noe valg, da grensene ble åpnet. Man måtte følge objektive kriterier».

Dette er Harsviks metode i praksis. Han sier ikke hva hun sa, men hva budskapet var. Slik står Harsvik fritt til å definere det selv – og dermed enklere plassere det i konteksten av en større kommunikasjonsstrategi hvor ingen skal kunne kritisere regjeringens koronahåndtering, men Høyre skal kritisere rødgrønne politikeres håndtering lokalt.

Jeg har hørt på det faktiske sitatet, som var et svar på et (kritisk) spørsmål fra VG om hvordan regjeringen forsvarte at det ikke innføres innreisekarantene også for gule land. Svaret var selvsagt ikke slik Harsvik fremstiller det. Statsministerens poeng var at for å unngå at det internasjonalt oppfattes som

om det går politikk i reiserådene fra norske myndigheter, at man gjør politiske enkeltvurderinger av enkeltland, må reiserådene baseres på faglige og objektive kriterier.

Som tidligere statssekretær for Ap i Helsedepartementet, tror jeg Harsvik egentlig forstår resonnetet godt. Men det passer ikke inn i historiefortellingen. Han har over lang tid, sammen med blant annet Trygve Svensson i Agenda, ved flere anledninger repetert ulike varianter av det samme budskapet: «Regjeringen prøver å være hevet over kritikk, pressen må bli mer kritiske mot regjeringen».

Denne gangen er det bare pakket inn i koronakrisa.

Problemet til Harsvik er at han må bygge stråmenn. Norsk presse er heldigvis kritisk til regjeringen. Det er en levende politisk debatt om hva som er riktig og galt i håndteringen av koronasituasjonen. På både nasjonalt og lokalt nivå. En kritisk presse og en kritisk opposisjon er helt nødvendig i et demokrati. Hvis vi ser rundt oss i verden er det ikke vanskelig å finne eksempler på at det finnes regjeringer som faktisk går til systematisk angrep på svekke pressens og opposisjonens muligheter til å være kritiske til dem. Slik er det heldigvis ikke i Norge.

Så får det være opp til Harsvik å vurdere om de stadig gjentakende konspirasjonsteoriene hans gir et bedre demokratisk ordskifte.

Odd Hoen-Sevje, tidligere rådgiver for Erna Solberg
odd.sevje@gmail.com

ANTIRASISME
Felles opprop

I mandagens utgave av Klassekampen er hovedoppslaget en omtale av motmarkeringen mot Sian (Stopp islamiseringen av Norge) i Oslo lørdag 29. august. Her slipper Rolf Utgård til med en virkelighetsbeskrivelse det er vanskelig å kjenne seg igjen i som fagforeningsaktivister til stede med faner i samme demonstrasjon.

Utgård har brukt mye tid på å fremstille seg selv og sine som de eneste ansvarlige midt oppi et herlig kaos av vold og fagforeningsfaner.

På sin høye hest kommer Utgård ridende og trækker ned et ungt, aktivistisk miljø på en måte vi bare kan stille oss undrende til.

Oslo mot rasisme (OMR) blir av Utgård fremstilt som ansvarsløse og som et nettverk som fullt ut aksepterer enhver form for voldsbruk. Det er et snev av sannhet her: OMR er et nettverk, det er helt sant. Men det er et nettverk bestående av unge antirasistiske aktivister, som har vokst frem over tid og som sakte, men sikkert har kunnet ta ansvar for å fylle tomrommet i det antirasistiske miljøet i Oslo.

Gjennom de siste to-tre åra har OMR organisert mange gode motmarkeringer mot fascistiske, nazistiske og rasistiske grupperinger i Oslo. Som fagforeningsaktivister som oss sjøl har

støtta opp om, vært takknemlig for og deltatt aktivt i.

Og ja, dette nettverket er organisert etter flat struktur. Siden når har det blitt legitimt å slakte et nettverk og legge ord og meninger i munnen på dem, på grunn av måten de organiserer seg på? For OMR har så vidt oss bekjent aldri uttrykt aksept for voldsbruk ved breie markeringer. Det å ikke ville gå aktivt ut, som oftest diktert av andre, og ta avstand fra diverse hendelser ved demonstrasjoner, er ikke det samme som å være verken voldstilhengere eller voldsforherligende.

Utgårds beskrivelse av selve demonstrasjonen befinner seg også ganske langt fra vår opplevelse. Ja visst var det

tilløp til bråk og uro, men under selve demoen ble det møtt av mange stødige aktivister på en konstruktiv måte. Rollen til Utgård, og hans gode venn Lars Gule, fremstår i denne sammenheng langt mer provoserende og konfliktskapende. Som et slags privat borgervern som presser seg på utenfra, med en ovenfra og ned-holdning til alle som måtte uttrykke et snev av annerledes tankegang enn borgervernet selv.

Måten Utgård og Gule forholder seg til og prater om både fagforeningsaktivister og antirasister på er lite konstruktivt og samlende.

Å kreve «oppvask» i en bevegelse Utgård selv ikke lenger er en del av, uten å ha snakket med noen av de

«involverte», er ikke annet enn arrogant. Oppvasken får Utgård ta i sin egen kum.

Å konsekvent omtale folk som «brushoder», vil mest være en slags selvoppfylende profeti – og i hvert fall ikke få de av oss over i det konstruktive hjørnet. Å kalle antirasister for uverdige er intet mindre enn uverdige i seg selv. Er det dit vi har kommet nok en gang?

For rundt 20-25 år siden var det også opphøyde menn som drev med undergraving og stemping av unge, aktive antirasister. En sann argumentasjon var kontraproduktiv da, og det er den i dag også. Vi kommer til å kjempe det vi kan for at antirasister skal få støtte, ros og backing hver eneste gang de tar opp

Oppvasken får Utgård ta i sin egen kum.

kampen mot fascistiske, nazistiske og rasistiske grupperinger.

Og vi vil jobbe videre for at fagbevegelsen også

i tida som kommer skal stille med stolte faner i kampen mot rasisme. Fagbevegelsen er tufta på solidaritet, likeverd og samhold. I sin fordømmelse og demonisering av aktive antirasister, håper vi Utgård og Gule får stå aleine. Så håper vi fagforeningskamerater også i fremtiden velger å stille seg bak sine stødige faner med et tydelig politisk fokus: «Ingen rasister i våre gater! Samhold er vår styrke!»

Janne L. Håkensen, Stig Berntsen, Bård H. Bjerkeli, Linda N. Amundsen og Stig G. Ringen, såkalte antirasister, fagforeningsaktivister og fanebærere
sekreter@oslo.lokman.no

Huseierne og vanlige huseiere

BOLIG-MARKEDET

Maria Refsland,
Daniel Vernegg og
Alf Jørgen Schnell

Huseiernes svar i Klassekampen 31. august til vår kronikk (28. august) er symptomatisk for et samfunn som har mistet evnen til å stille spørsmål ved dagens boligsystem. Det er merkelig at Morten A. Meyer antyder at vi mener boligeiere ikke er vanlige folk, da det var nettopp det som var vårt hovedpoeng: Fordi huseiere flest er helt vanlige folk, oppfordret vi til å ikke tenke på dem som en homogen gruppe med identiske interesser.

Faktum er at Huseiernes politikk tjener boligprofittører, mens huseiere flest derimot ville ha interesse av en politikk som sikrer lavere bokostnader. Videre legger de vekt på å framsnakke eie av bolig. Skrev vi noe sted at vi har noe imot at folk eier egen bolig? Vi kommer svært imot med mange gode tiltak for eiere. Det vi kritiserer er boligprofittørene som leier ut dårlige hjem og tjener på det.

En annen pussighet ved svaret, er at de sier at «løsningen i Oslo [ikke er] skatt og regulering, men å bygge mer». Som det står i vår kravliste, vil vi nettopp at det skal settes i gang en massiv utbygging av flere og bedre hjem; vi vil bare i motsetning til Huseierne at utbyggingen skal unntas millionbusinessen hvor folk loppes av boligprofittører. Det er ingen motsetning mellom bygging og regulering.

På et hårreisende historieløst vis presterer Meyer også å hevde at den relativt høye selveiergraden i Norge er et resultat av en «unik» norsk boligmodell det er «tverrpolitisk enighet om», og at denne har «redusert formuesforskjellene i Norge». Beilelig nok hopper Meyer bukk over det faktum at utbredelsen av boligeierskap blant «vanlige folk» i Norge først ble en realitet som en direkte følge av den markedsfiendtlige boligpolitikken Arbeiderpartiet førte i etterkrigstiden, en politikk Høyre var sterkt imot.

Når Meyer hevder boligmarkedet fører til likhet, er

det en påstand som var sann i etterkrigstiden, men som nå utfordres av boligmarkedets liberalistiske utvikling. Vi vil derfor henvise Meyer og øvrige interesserte til teksten til samfunnsøkonom Ebba Boye. Ifølge henne er dagens boligmarked «den største generatoren av klasseforskjeller i Norge i dag». Vi anbefaler også forskningen til Bent Sofus Tranøy, Mary Ann Stamsø og Ingrid Hjertaker, som i en fersk vitenskapelig artikkel viser hvordan Norges relative økonomiske likhet er i ferd med å bli revet i stykker av det deregulerte boligmarkedet.

Politikere er nødt til å begynne å få råd fra andre hold enn foreningene Huseierne, som feilaktig påberoper seg å snakke på vegne av alle boligeiere. Kanskje de heller skal bytte tilbake til sitt gamle navn, Gårdeierforeningen av 1894.

Maria Refsland, Daniel Vernegg og Alf Jørgen Schnell, medlemmer av Reduser husleia og Instagramkollektivet Min_drittellighet
mariarefsland@gmail.com

Trenger vi Khio?

KUNST-
UTDANNING
Lars Reinertsen

De 136 Khio-studentene og ansatte etterspør i sitt opprop en retning av stadig mer politisk teori i og rundt kunsthøgskolen, gjerne fokusert på meriterkjenning – en retning som Asbjørn Grønstad i sin kronikk i Klassekampen 1. september legger bredt ut om at allerede foreligger. De «utfordrer» det bestående og «agerer som gode studenter skal», med Grønstads ord.

De fem studentene som vil ha noe som det ikke (lenger)

undervises i – «å lære å tegne en hånd» i en frase fra annet hold, er imidlertid «passive kunder» av en «vare».

Ifølge Grønstad er det mange som vil ha mer av det samme som de respektingytende utfordrerne av det bestående, mens de få som vil lære seg et fag, bare er kunder. Er det dette som passerer som filosofi innen medievitenskap? Det blir naturlig å stille spørsmålet som Grønstad antyder, men ikke besvarer: hva er meningen med Khio? Hvorfor eksisterer i det hele tatt denne institusjonen?

Lars Reinertsen, Oslo
lars_reinertsen@yahoo.com